

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2209/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ โจทก์ นางสาว ธ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 352

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อกับจำเลยผ่านแอปพลิเคชันไลน์ขอกู้ยืมเงินจากจำเลย 50,000 บาท และจะนำรถกระบะไปจำนำเพื่อเป็นประกันเงินกู้ เมื่อจำเลยตกลงให้กู้ยืมเงินผู้เสียหายที่ 2 จึงขับรถคันดังกล่าวไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่บ้านจำเลย จำเลยรับมอบรถยนต์คันเกิดเหตุไว้ในครอบครองเพื่อเป็นประกันเงินกู้ยืมจริง พฤติการณ์ที่จำเลยย้ายบ้านและไม่แจ้งให้ผู้เสียหายที่ 2 ทราบถึงที่อยู่แห่งใหม่เพื่อที่จะได้นำเงินไปไถ่ถอนและรับรถยนต์คืน และตัดขาดการติดต่อกับผู้เสียหายที่ 2 ไม่ทวงถามให้ผู้เสียหายที่ 2 ชำระเงินกู้ทั้งที่ผู้เสียหายที่ 2 ชำระหนี้มาเพียง 2 งวด ยังไม่ครบถ้วนตามต้นเงินที่กู้ยืมไป และปฏิเสธว่าจำเลยไม่ได้รับมอบรถยนต์คันเกิดเหตุไว้จากผู้เสียหายที่ 2 บ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาเบียดบังเอารถยนต์ดังกล่าวไปเป็นของจำเลยหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานยักยอก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน 1,329,639.59 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสอง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก (ที่ถูกรวบรวม) จำคุก 3 ปี ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน 1,329,639.59 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสอง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลบโทษจำคุก โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า นางสาวสรินทร์ ผู้เสียหายที่ 2 และจำเลยต่างเป็นเพื่อนของนางสาวเมย์ไม่ทราบชื่อและชื่อสกุลจริง โดยนางสาวเมย์เป็นผู้แนะนำให้ผู้เสียหายที่ 2 รู้จักกับจำเลย เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2563 ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงินจากจำเลย 50,000 บาท จำเลยโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 43,000 บาท ผู้เสียหายที่ 2 คืนเงินกู้ให้จำเลยครบถ้วนแล้ว ต่อมาวันที่ 3 เมษายน 2563 ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงินจากจำเลยเพิ่มเติม แล้วจำเลยโอนเงินเข้าบัญชีของเงินฝากของผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 78,500 บาท ชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ายักยอกทรัพย์สิน จำเลยให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 2 เป็นพยานเบิกความว่า ประมาณต้นเดือนมีนาคม 2563 ผู้เสียหายที่ 2 เตือนร้อนเรื่องเงินจึงติดต่อนางสาวเมย์เพื่อหาคนที่ขอกู้ยืมเงินและนำรถยนต์ไปเป็นประกัน นางสาวเมย์แนะนำจำเลยและให้ข้อมูลการติดต่อผ่านแอปพลิเคชันไลน์ ผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อกับจำเลยผ่านแอปพลิเคชันไลน์ขอกู้ยืมเงินจากจำเลย 50,000 บาท และจะนำรถกระบะยี่ห้อมาสด้า รุ่น BT 50 หมายเลขทะเบียน 1 ฒย xxxx กรุงเทพมหานคร ไปจำนำเพื่อเป็นประกันเงินกู้ เมื่อจำเลยตกลงให้กู้ยืมเงินผู้เสียหายที่ 2 จึงขับรถคันดังกล่าวไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่บ้านจำเลย หลังจากนั้นจำเลยโอนเงินให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 43,000 บาท ส่วนที่เหลือหักเป็นค่าดำเนินการ ต่อมาผู้เสียหายที่ 2 ขอกู้ยืมเงินจากจำเลยเพิ่ม 145,000 บาท โดยจะนำรถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ รุ่นปาเจโร หมายเลข

เลขทะเบียน 8 กช xxx กรุงเทพมหานคร ของผู้เสียหายที่ 1 ไปเป็นประกันแทนรถกระบะคันเดิม จำเลยหักหนี้เก่าและโอนเงินให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 78,500 บาท กำหนดอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 10 ต่อเดือน ผู้เสียหายที่ 2 ผ่อนชำระเงินกู้ให้แก่จำเลย 2 เดือน คือ เดือนพฤษภาคม และมิถุนายน 2563 ต่อมาเดือนกรกฎาคม 2563 ผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อกับจำเลยแต่จำเลยไม่รับโทรศัพท์ ผู้เสียหายที่ 2 เคยติดต่อกับจำเลยผ่านแอปพลิเคชันไลน์เรื่องการชำระดอกเบี้ยและขอให้จำเลยถ่ายภาพหน้าสมุดคู่มือจดทะเบียนรถ เนื่องจากผู้เสียหายที่ 2 จะไปต่อประกันรถยนต์ หลังจากผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อกับจำเลยไม่ได้ ผู้เสียหายที่ 2 จึงแจ้งให้ผู้เสียหายที่ 1 ทราบ ผู้เสียหายที่ 1 มอบอำนาจให้ผู้เสียหายที่ 2 ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจ และโจทก์มีร้อยตำรวจเอกบัญชา พนักงานสอบสวน เป็นพยานเบิกความสนับสนุนว่า ผู้เสียหายที่ 2 มาแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลย เนื่องจากไปบ้านจำเลยเพื่อไถ่ถอนจำนำและรับรถคืน แต่ไม่พบจำเลยและรถยนต์ สอบถามบ้านข้างเคียงทราบว่าจำเลยย้ายออกไปนานแล้ว พยานสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 2 ได้ความว่า นางสาวเมย์แนะนำให้ผู้เสียหายที่ 2 รู้จักจำเลยซึ่งรับจำนำรถยนต์ ผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อกับจำเลยและนำรถกระบะยี่ห้อมาสด้า ไปจำนำกับจำเลย 50,000 บาท จำเลยคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 10 เดือน และค่าจอดรถโดยหักเงินไว้ล่วงหน้า โอนเงินให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 43,000 บาท โดยจอดรถยนต์ไว้ที่บ้านจำเลย ต่อมาเดือนเมษายน 2563 ผู้เสียหายที่ 2 ขอกู้ยืมเงินจำนวนที่มากขึ้นจึงนำรถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิไปจำนำไว้แทนรถกระบะมาสด้า มีระยะเวลา 3 เดือน เมื่อหักหนี้เก่าบวกดอกเบี้ยและค่าจอดรถแล้วจำเลยโอนเงินให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 เป็นเงิน 70,000 บาทเศษ เมื่อผู้เสียหายที่ 2 ไปหาจำเลยเพื่อไถ่ถอนจำนำและรับรถยนต์คืน แต่ไม่พบจำเลยและรถยนต์ เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยตั้งแต่การให้ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงินครั้งแรก 50,000 บาท โดยนำรถกระบะยี่ห้อมาสด้ามาเป็นหลักประกัน ส่วนการกู้ยืมเงินครั้งที่สอง 145,000 บาท นำรถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิมาเป็นหลักประกันแทนรถกระบะ มีการคิดดอกเบี้ย ค่าจอดรถ และหักยอดเงินกู้ยืมครั้งแรกไว้ ตลอดจนจำเลยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของผู้เสียหายที่ 2 สอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนและมีรายการเคลื่อนไหวทางบัญชี และข้อความสนทนาทางแอปพลิเคชันไลน์มาสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 กับมีร้อยตำรวจเอกบัญชา พนักงานสอบสวน เบิกความรับรองคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 2 ผู้เสียหายที่ 2 และร้อยตำรวจเอกบัญชา ไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเบิกความหรือให้การในชั้นสอบสวนปรักปรำจำเลย นอกจากนี้จำเลยเบิกความเชื่อมกับคำเบิกความและคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 2 ว่า ผู้เสียหายที่ 2 มาขอกู้ยืมเงินกับจำเลยครั้งแรก 50,000 บาท จำเลยโอนเงินให้ 43,000 บาท ครั้งที่สองผู้เสียหายที่ 2 ขอกู้ยืมเงินกับจำเลยอีก และจำเลยโอนเงินให้ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 78,500 บาท รายการสนทนาทางแอปพลิเคชันไลน์เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 2 ต้องการสำเนาทะเบียนรถยนต์ไปต่อภาษี จึงเชื่อได้ว่าคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 เป็นความจริง เมื่อพิจารณาคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 2 ที่ว่านางสาวเมย์เคยกู้ยืมเงินกับจำเลย โดยนำรถยนต์ของตนเองมาเป็นประกันเงินกู้ยืม และบันทึกคำให้การของจำเลย ซึ่งจำเลยให้การว่าจำเลยให้เพื่อนชื่อเพชร บ้านอยู่จังหวัดสุพรรณบุรี กู้ยืมเงิน 230,000 บาท ปัจจุบันยังผ่อนไม่หมดเหลืออีกประมาณ 215,000 บาท และคดีนี้จำเลยให้ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงินสองครั้งเป็นเงิน 195,000 บาท แสดงว่านอกจากจำเลยจะมีอาชีพค้าขายดังที่เบิกความแล้ว ยังมีอาชีพให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินด้วย จำเลยให้ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเป็นเงินจำนวนมาก โดยไม่มีสัญญากู้ยืมเป็นหนังสือ และจำเลยไม่รู้จักสนิทสนมกับผู้เสียหายที่ 2 จำเลยย่อมต้องมีวิธีการป้องกันหรือหาหลักประกัน

ในกรณีที่ผู้กู้ยืมเงินผิดนัดไม่ชำระหนี้ เพื่อให้จำเลยต้องสูญเสียเงินที่ให้ผู้กู้ยืมไป พยานหลักฐาน โจทก์มีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงินจากจำเลยโดยนารณตย์ห้อมิตชูปิชิ รุ่นปาเจโร่ หมายเลขทะเบียน 8 กส xxx กรุงเทพมหานคร มอบให้แก่จำเลยเพื่อเป็นหลักประกันการกู้ยืม ที่จำเลยนำสืบต่อสู้นางว่า เหตุที่ยอมให้ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงินไปโดยไม่ได้ทำสัญญากู้ยืมเงินกันไว้ เพราะเป็นการกู้ระยะสั้นจำนวนเงินไม่มาก และนางสาวเมย์รับประกันว่าผู้เสียหายที่ 2 จะชำระคืน ทั้งผู้เสียหายที่ 2 เคยกู้ยืมเงินจากจำเลยมาก่อนนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับความเสี่ยงที่จำเลยซึ่งเป็น ผู้ให้กู้จะได้รับความเสียหายหากผู้เสียหายที่ 2 ไม่ชำระหนี้และเป็นข้ออ้างที่ขัดต่อวิสัยของผู้มี อาชีพให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินแล้ว จึงไม่เชื่อว่าจำเลยจะยอมให้ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงินทั้งสองครั้งโดย ไม่มีหลักประกัน การกู้ยืมเงินทั้งสองครั้งซึ่งไม่มีการทำสัญญากู้เงินกันไว้ก็มีใช้ความไว้วางใจ นางสาวเมย์ดังที่จำเลยอ้าง แต่จำเลยน่าจะต้องการหลีกเลี่ยงการติดดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมาย กำหนดซึ่งเป็นความผิดทางอาญามากกว่า นอกจากนี้ยังได้ความจากผู้เสียหายที่ 2 ว่า การกู้ยืมเงิน ครั้งที่สอง จำเลยให้ผู้เสียหายที่ 2 ลงลายมือชื่อในกระดาษเปล่า ผู้เสียหายที่ 2 เข้าใจว่าเป็นการ โอนทะเบียนลอย เช่นนี้ หากผู้เสียหายที่ 2 ไม่ได้นารณตย์ห้อมิตชูปิชิมาเป็นหลักประกันการกู้ยืม เงินก็ไม่มีเหตุผลที่จำเลยต้องให้ผู้เสียหายที่ 2 ลงลายมือชื่อไว้ในกระดาษเปล่า ซึ่งผู้เสียหายที่ 2 เบิกความยืนยันว่า การส่งมอบรถยนต์ให้แก่จำเลยไม่ได้ให้จำเลยลงลายมือชื่อในเอกสารไว้ เช่นเดียวกับการกู้ยืมครั้งแรกเนื่องจากผู้เสียหายที่ 2 ไว้วางใจจำเลยและนางสาวเมย์ ทั้งผู้เสียหายที่ 2 เคยรับรถกระบะยี่ห้อมาสด้าคันจากจำเลยโดยไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ผู้เสียหายที่ 2 จึงกล้านำ รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ซึ่งมีราคาแพงกว่ารถกระบะ ไปมอบให้จำเลยเป็นหลักประกันแทน แม้รถยนต์ ยี่ห้อมิตซูบิชิซึ่งมีราคา 1,329,639.59 บาท มากกว่าจำนวนเงินที่ผู้เสียหายที่ 2 ขอกู้ยืมจำเลยครั้งที่ สองจำนวน 145,000 บาท อยู่มากก็ตาม แต่ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความเรื่องนี้ว่า ผู้เสียหายที่ 2 มีความจำเป็นต้องนำรถกระบะไปใช้งาน จึงมีเหตุผลที่ผู้เสียหายที่ 2 ต้องนำรถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิมา เป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงินครั้งที่สองแทน มิฉะนั้นจำเลยคงไม่ยอมให้ผู้เสียหายที่ 2 กู้ยืมเงิน และยอมให้ผู้เสียหายที่ 2 นำรถกระบะกลับคืนไป ส่วนที่ผู้เสียหายที่ 2 ไม่ได้นำผู้เสียหายที่ 1 คนรัก ของผู้เสียหายที่ 2 ไปเป็นพยานในการกู้ยืมหรือถ่ายภาพการจดทะเบียนไว้ที่บ้านจำเลย คงเป็นเรื่องที่ ผู้เสียหายที่ 2 ไม่คิดว่าการกู้ยืมเงินครั้งที่สองจะเกิดปัญหาขึ้น จึงส่งมอบรถยนต์พร้อมกุญแจรถให้ แก่จำเลยโดยไม่มีพยานหลักฐานใด ๆ และที่ผู้เสียหายที่ 2 เบิกความว่า การกู้ยืมเงินติดดอกเบี้ยใน อัตราร้อยละ 10 ต่อเดือน เท่ากับอัตราร้อยละ 120 ต่อปี ซึ่งนับว่าเป็นผลตอบแทนสูงก็ตาม แต่ก็ มิใช่เหตุผลเพียงพอที่จำเลยจะยอมให้ผู้กู้ยืมเงินโดยไม่มีหลักประกัน นอกจากนี้ หากผู้เสียหายที่ 2 ไม่นำรถไปมอบให้จำเลยไว้เป็นหลักประกัน ก็ไม่มีเหตุผลที่ผู้เสียหายที่ 1 จะมอบอำนาจให้ ผู้เสียหายที่ 2 ดำเนินคดีแก่จำเลย ทั้งข้อความสนทนาแอปพลิเคชันไลน์ระหว่างผู้เสียหายที่ 2 กับ จำเลยปรากฏว่ามีการสนทนากันเกี่ยวกับการชำระดอกเบี้ย และการต่อประกันรถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ที่ผู้เสียหายที่ 2 นำไปเป็นหลักประกัน โดยผู้เสียหายที่ 2 ติดต่อให้จำเลยถ่ายภาพหน้าเล่มสมุดคู่มือ รถยนต์ หากผู้เสียหายที่ 2 ไม่ได้มอบสำเนาสมุดคู่มือจดทะเบียนให้แก่จำเลยไว้ก็ไม่มีเหตุผลที่ ผู้เสียหายที่ 2 จะต้องขอให้จำเลยช่วยถ่ายภาพสำเนาสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์ให้ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งสอดคล้องกับสำเนารายการจดทะเบียนรถยนต์ว่า รถยนต์คันดังกล่าวมีธนาคาร ก. เป็นผู้ให้ เช่าซื้อและถือกรรมสิทธิ์โดยมีผู้เสียหายที่ 1 เป็นผู้ครอบครอง โดยธนาคารผู้ให้เช่าซื้อเป็นผู้เก็บ คู่มือจดทะเบียนรถยนต์ไว้ในฐานะผู้ให้เช่าซื้อ แม้ผู้เสียหายทั้งสองมิได้แจ้งเหตุที่รถยนต์ยี่ห้อ มิตซูบิชิหายไปให้ธนาคารผู้ให้เช่าซื้อทราบ แต่ผู้เสียหายที่ 2 ให้การชั้นสอบสวนว่า ยังส่งค่างวด

เช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าวตามปกติ และตามสัญญาเช่าซื้อกำหนดให้ผู้เสียหายที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อ 84 งวด ชำระงวดแรก วันที่ 15 สิงหาคม 2562 เมื่อนับถึงวันที่ 13 สิงหาคม 2563 ซึ่งเป็นวันที่ ผู้เสียหายที่ 2 ไปให้การต่อพนักงานสอบสวน แสดงว่าผู้เสียหายที่ 1 ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อไปแล้ว หลายงวด หากผู้เสียหายทั้งสองแจ้งให้ธนาคารผู้ให้เช่าซื้อทราบย่อมต้องถูกบอกเลิกสัญญา ทำให้ ผู้เสียหายทั้งสองได้รับความเสียหาย และอาจถูกธนาคารผู้ให้เช่าซื้อแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดี แก่ผู้เสียหายทั้งสอง จึงมีเหตุผลที่ผู้เสียหายทั้งสองมิได้แจ้งเหตุคดีนี้ให้ธนาคารผู้ให้เช่าซื้อทราบ หา เป็นข้อพิรุธให้พยานโจทก์มีน้ำหนักน้อยลงไม่ พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมารับฟังได้โดย ปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยรับมอบรถยนต์คันเกิดเหตุไว้ในครอบครองเพื่อเป็นประกันเงินกู้ยืมจริง พฤติการณ์ที่จำเลยย้ายบ้านและไม่แจ้งให้ผู้เสียหายที่ 2 ทราบถึงที่อยู่แห่งใหม่เพื่อที่จะได้นำเงินไป ไถ่ถอนและรับรถยนต์คืน และตัดขาดการติดต่อกับผู้เสียหายที่ 2 ไม่ทวงถามให้ผู้เสียหายที่ 2 ชำระ เงินกู้ทั้งที่ผู้เสียหายที่ 2 ชำระหนี้มาเพียง 2 งวด ยังไม่ครบถ้วนตามต้นเงินที่กู้ยืมไป และปฏิเสธว่า จำเลยไม่ได้รับมอบรถยนต์คันเกิดเหตุไว้จากผู้เสียหายที่ 2 บ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาเบียดบังเอา รถยนต์ดังกล่าวไปเป็นของจำเลยหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิด ฐานยักยอกตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

พิสิษฐ์ สุดลาภา · ณรงค์ ประจุมาศ · สัญญา ฐิริภักดี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2209/2567>